

Az emberek közötti szeretet és béke megszilárdítása

A Szlovák Püspöki Konferencia pásztorlevele 2018. Advent első vasárnapjára

Drága testvérek!

Néhány pillanattal ezelőtt meggyújtottuk az adventi koszorú első gyertyáját. Ennek megáldásakor imában azt kértük, hogy amint növekszik rajta a fény, úgy növekedjék az Úr Jézus iránti szeretetünk is. Örülünk annak, hogy megszületik az Úr, egyúttal készülődünk az ő második eljövételére is.

Az evangéliumban hallottuk, ahogy az Úr Jézus feltételezi tanítványai félelmeit: jelekről beszél, amelyek megjelennek a csillagokon, a napon, a holdon, valamint az ezzel kapcsolatos félelemről. A tanítványokat arra buzdítja, ne féljenek: emeljék fel fejüket, mert elközeleg a megváltásuk. Ezekben a szavakban, amelyeket hozzánk is intéz, látjuk Isten Fiának rólunk való gondoskodását. Előre figyelmeztet arra, hogy majd nehéz pillanatok várnak ránk. Ugyanakkor arra is buzdít, hogy ne vegyen rajtunk erőt a félelem. Egyúttal tanácsot ad arra, hogyan tudunk helytállni. Krisztus mindegyikünket szívében hordoz. Hasonló odafigyeléssel találkozhatunk Szent Pálnál is, aki a tesszalónikai hívekhez írt levelet. Ebben tanácsokat ad arra, hogyan készüljenek az Úr eljövételére. Nem kevésbé figyelmes Jeremiás próféta sem, akinek szava a régi időkbeli cseng felénk. Ő is reményt önt belénk, és hangsúlyozza a megváltás ígértét, amelyet az Úr majd beteljesít.

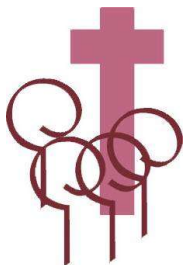
Mindez Krisztusban valósul meg. Az Isten Fia azért jön el a világba, hogy megkeresse az elveszettet. Segíti őt abban, hogy visszatérjen arra az útra, amely az Atyához vezet. Kiszabadít bennünket a félelem bilincseiből és a bűn csapdájából. Az adventi gyertyák azt a fényt jelképezik, amely az Atyához vezető utat világosítja meg. A „Lux mundi”, a világ világossága a betlehemi istállóban világít, és megmenti az elveszetteket. Ez mindenki számára örömhír!

Ez a fény arra hív minket, keresztényeket, hogy közvetítsük mások felé. Ezt akkor tudjuk megtenni, ha felé fordulunk. Mi nem tudunk önmagunkból adni fényt. Mi csak Isten világosságát tudjuk közvetíteni; mi a világosság terjedésének eszközei tudunk lenni. Ezért a fényforráshoz nem szabad háttal fordulni. Ellenkezőleg, Isten előtt életszentséggel és fedhetetlenséggel jelenhetünk meg, amint azt Szent Pál írja. Advent idején erre szolgál a lelkiismeretvizsgálat, valamint a bűnbánat szentségében való részesülés. Ne feledkezzünk meg erről! Csak akkor tudunk az evangélium munkatársai lenni, ha áthat bennünket Isten világossága.

Ennek fényében kell elfogadnunk Istennek az emberiség üdvösségére irányuló vágyát és gondoskodását. Krisztus érkezik. Szent Pál és Jeremiás erről azért írnak, mert Istennek a lelkek üdvösségére irányuló gondoskodásába helyezték magukat. Ha ezt tudatosítjuk, megértjük, hogy a keresztények által közvetített világosság nem szemeket vakító fény, hanem világosság a lábaknak, hogy tudjunk előre haladni. A mi feladatunk nem „rávilágítani” azokra, akik elakadtak vagy eltévedtek, hanem az, hogy meghívjuk őket az Isten útjaira. Az legyen az óhajunk, hogy minél előbb felfedezzék az ő jóságát. Szent Pál szavainak szellemében ezért kérjük az Urat, hogy gyarapítsa szeretetünket – nem csupán a hívők, hanem minden ember iránt.

Azt akarjuk az Advent elején figyelmeztetésekké ajánlani, egyúttal arra kérni benneteket, hogy a szeretet és béke kötelékét erősítsük! Ne járuljunk hozzá a vitákhoz és ellentétekhez. Ne hagyjuk magunkat kiprovokálni: ha mások kigúnyolnak, vagy akár megvetnek bennünket, kérjük az Urat, erősítse meg szívünket, hogy szeretettel tudjunk válaszolni.

Azt látjuk, hogy a társadalomból kezd kiveszni a tisztelet. Az emberek közti kapcsolatok az utóbbi időben eldurvultak. Sokszor tiszteletlenek és önzők az emberek egymás iránt. Sajnos, ez a jelenség

a magán- és közéletben is észlelhető. A politikára, kultúrára és médiára is ez jellemző. Kérjük, térjünk vissza a tisztelethez! Mindenki önmagánál kezdje, ne mutogassunk másokra. Igyekezzünk az emberekhez türelemmel és szeretettel közeledni, ami nem könnyű feladat. Azonban ez a keresztény szolgálatunk, hivatásunk. Az, hogy szeretetünket és illedelmességünket mások gyengeségnek tekintik, ne tévesszen meg minket. Tartsunk ki!

Társadalmunkban egyre erősödik az a nézet, hogy saját véleményünkre van jogunk anélkül, hogy tiszteletben tartanánk bármilyen tekintélyt: a tanítót, orvost, rendőrt, bírót, állami tisztviselőt, papot. Amint nyilvánvaló, hogy a tekintélyt hordozó embernek hivatalához megfelelően kell viselkednie, az is világos előttünk, hogy tisztelettel és elismeréssel tartozunk nekik, ami nélkül társadalmunk képtelen működni.

A tekintélyek iránti tisztelet mellett tiszteletben kell tartani a másként gondolkodók nézeteit is. Terjed a kölcsönös lebecsmérelés, az ökölrel való fenyegetőzés. Ez még néhány kereszténynek is megtetszett. „Majd én megmutatom neki” – ez nem tanúskodik keresztény hitről éppúgy, mint „majd én a körmödre nézek” sem. Ez nem a mi feladatunk. Őseink ezt az evangéliumi felhívást jól megértették. Legyen bátorságunk ilyenfajta „védelemhez”. Így állíthatunk másoknak tükröt, és legjobban így segíthetünk azokon, akik eltévelyedtek. Emlékezzünk arra, hogy célunk nem a társadalom feletti hatalom megszerzése, hanem a kereszt segítségével történő bensőnk változtatása. A mi jelképünk a kereszt, nem a kő vagy a kard.

Olyan weboldalakat olvasunk, ahol az összeférhetlenséget, és mások megvetését támogatják. Ne olvassunk ilyet! „Ami a testben a lélek, azok a keresztények a világban” – olvashatjuk a Diognetnek írt ősrégi levélben. A mi feladatunk a társadalmat összekovácsolni, nem megosztani. Ez azonban nem akadály a tanúságot tegyük az evangéliumról, és támogassuk az életről, családról, házasságról, emberről és annak méltóságáról szóló igazságot. Az, hogy az evangélium szerinti élet mások nemtetszését fogja kiváltani, nem meglepő. Jusson eszünkbe az, hogy a keresztények azokat is szeretik, akik megvetik őket. Amikor szidalmazták őket, áldást osztanak. Tiszteletben tartják a törvényeket, életükkel azonban felülmúlják az emberi törvényeket (v.ö. Diognetnek írt levél a 2. századból).

Drága testvérek! Ha a világ világossága akarunk lenni, igényes követelményekkel állunk szemben. Ezek teljesítésére elégtelen a mi erőnk. Az evangélium ezért imára szólít fel bennünket. Egyúttal önfegyelmzésre is. Azért, hogy szívünk „el ne nehezdedjen” a földi dolgokról való gondoskodástól.

A földi javak használatakor gyakorolt önfegyelmzés, amelyet a kereszténység hirdet, sose lesz népszerű. Hogy hová vezet az, ha erről megfélekedünk, láthatjuk a botrányok példáján, amelyek jelen vannak a társadalomban is és az Egyházban is. Éppen ezért kerülni kell a „féktelenséget” és azt a naiv elképzelést, hogy nem marad más hátra, mint az, hogy szabaddá tegyük az erkölcsöt, szüntessük meg az igényes előírások követelményét állítólag azért, hogy így könnyebb és jobb lesz az élet. A keresztény szeretet más irányba vezet. Uralkodni a helytelen vágyakon nem ártalmas, hanem inkább hasznos, sőt feltétlen szükség az emberek közötti kapcsolatok érdekében.

Advent idején legyünk éberek, és imádkozzunk. A tiszteletlenségre a tisztelet, az erkölcstelenségre az önfegyelm és önuralom legyen a válaszuk. A meg nem születettek, idősek és betegek életének veszélyeztetésére válaszoljunk az élet iránti nagylelkűséggel és segítőkészséggel. Legyen legalább egy jó feltételünk: megpróbálunk mások iránt szeretetteljesebbek lenni. Így készülhetünk fel az Úr eljövételére, és sokaknak utat mutathatunk felé. Így együtt, szeretetben és félelem nélkül, közösen állhatunk az Emberfia elé, akinek eljövételére készülünk.

Áldásunkat adjuk rátok, és imáitokat kérjük: püspökeitek

(Kérjük felolvasni Advent első vasárnapján, december 2. a szentmisékben szentbeszéd helyett)